

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η Κάλλας και ο Μπελογιάννης

Η Μαρία Κάλλας δεν έδωσε αγώνες για την Αριστερά, ούτε υπερασπίστηκε μαχητικά και ευθέως τις «δημοκρατικές αξίες», όπως έκανε, κατά τον κ. Τσίπρα, ο Νίκος Μπελογιάννης. Εκτός αυτού πέθανε από καρδιακή προσβολή και δεν εκτελέστηκε, άρα κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για ηρωικό θάνατο στην περίπτωση της. Κανένα κόμμα δεν μπορεί να καρπωθεί την υπεραξία της μνήμης της και κανένας πολιτικός αρχηγός της Αριστεράς δεν θα μπορούσε να βγάλει λόγο στα εγκαίνια του μουσείου της. Η Κάλλας, όσο μπορώ να ξέρω τουλάχιστον, δεν τραγούδησε τη Ρωμοσύνη του Ρίτσου – μάλλον γιατί δεν ταίριαζε στη φωνή της. Και τέλος η Μαρία Κάλλας δεν οπλοφορούσε, οπότε δεν θα ήταν δυνατόν στα εγκαίνια του δικού της μουσείου ο κ. Κουτσούμπας να εμφανίσει το όπλο της, ως τεκμήριο επαναστατικής γνησιότητας του κόμματος στο οποίο προΐσταται.

Όλα αυτά νομίζω εξηγούν επαρκώς το γεγονός ότι, ενώ τις προάλλες εγκαινιάστηκε μουσείο στο σπίτι του Νίκου Μπελογιάννη στην Αμαλιάδα, το διαμέρι-

σμα όπου έμεινε η Κάλλας πριν φύγει στην Αμερική παραμένει ερμητικά κλειστό. Τουλάχιστον μετά την αποχώρηση των καταληψιών, που εκδιώχθηκαν από το ανάληπτο κράτος επί υπουργίας Νίκου Δένδια. Το κτίριο ανήκει στο ΝΑΤ, το οποίο υποθέτω πλήρως την ηλεκτροδότησή του όσο το κατοικούσαν οι «συλλογικότητες». Πρόκειται για την πολυκατοικία Παπαλεονάρδου που βρίσκεται στην οδό Πατισίων, απέναντι από το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο. Έχει σημασία το σημείο. Αρκεί να σκεφθεί κανείς τις δυνατότητες αξιοποίησης ενός έστω μικρού μουσείου αφιερωμένου σε μία από τις σημαντικότερες παγκοσμίως προσωπικότητες του εικοστού αιώνα. Απέναντι από το Εθνικό Αρχαιολογικό, οι επισκέπτες θα είχαν την ευκαιρία να διαπιστώσουν ότι η σύγχρονη Ελλάδα δεν έχει να επιδείξει μόνον την κουρελαρία που κρέμεται στα κάγκελα του Πολυτεχνείου.

Θα μου πείτε τι σημασία έχουν οι άριες και η κολορατούρα μπροστά στους αγώνες του λαού, που έχυσε το αίμα του για να γίνουν υπουργοί οι κ. Κατρούγκαλος και Φλαμπουράρης; Φοβούμαι πολύ ότι το ερώ-

τημα μπορεί να μοιάζει ειρωνικό, όμως δεν παύει να αντανakλά τη νοοτροπία όχι μόνον των νυν κυβερνώντων αλλά και ολόκληρης της ελληνικής κοινωνίας. Η αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζουμε συλλογικά την ανάγκη για καλλιέργεια οδηγεί στην αδυναμία μας να αναγνωρίσουμε τις πραγματικές αξίες. Την καλλιέργεια την είπαμε «κουλτούρα» για να ξεμπερδέουμε. Κι η Κάλλας ανήκει στην κουλτούρα. Δεν την καταλαβαίνουμε και δεν μας αφορά. Ο Μπελογιάννης όμως ανήκει στον «λαό», οπότε για το μουσείο του κοπιάζουμε να βρούμε ΕΣΠΑ. Και μετά αναρωτιόμαστε πώς είναι δυνατόν να μας εντυπωσιάσουν όσοι μας πουλάνε χάντρες και καθρεφτάκια.

Πτωχεύσαμε, διότι δεν είμαστε σε θέση να αξιολογήσουμε τον εαυτό μας. Και με τα χέρια ψηλά, ζητήσαμε από τους «άλλους» να μας αξιολογήσουν. Με αποτέλεσμα να ανακαλύψουμε, ω της φρίκης, πως η αξία μας δεν ήταν αυτή που νομίζαμε πως είναι. Οι «άλλοι», δυστυχώς, προτιμούν την Κάλλας από τον Μπελογιάννη.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Ζητούν και τα ρέστα!

Εσείς δηλαδή το θεωρείτε είδηση; Ότι ο Τασούλας έσπευσε περίπου να δικαιολογήσει την εκτέλεση του Μπελογιάννη χαρακτηρίζοντάς τον εχθρό της Δημοκρατίας; Ότι ο Τζαβάρας έσπευσε πίσω του, μην χάσει το ακροδεξιό παλαμάκι; Ότι και οι δυο έσπευσαν πίσω από τους ναζι, που απείλησαν να γκρεμίσουν το μουσείο; Ότι η ΟΝΝΕΔ των ονειρών τους επιτέθηκε στον Τσίπρα γιατί τίμησε «έναν από τους πρωταγωνιστές του διχασμού»; Και ότι έπεσε το χειροκρότημα, ανοιχτά μεν από τον Κυριάκο Χατζηδάκη και τον Κυριάκο Βορίδη, μουλωχτά δε από τον Κυριάκο Μητσοτάκη; Και δυστυχώς έλειπε ο Κυριάκος Γεωργιάδης από το ακροδεξιό κλαπ - κλαπ - κλαπ.

Καλύτερα βέβαια να χρησιμοποιούν το στόμα τους για να μιλούν κι όχι για να δαγκώνουν, όπως κάποιοι πολιτικοί τους πρόγονοι. Και τα χέρια τους για να χειροκροτούν, κι όχι για να κατευθύνουν τρίκυκλα επί αθών, όπως κάποιοι ιστορικοί τους οδηγοί. Και οφείλουμε να τους συγχαρούμε, που λέει ο λόγος. Διότι, αφήνοντας πίσω τους τις καραμανλικές παρεκκλίσεις για Κεντροδεξιά, συναινέσεις και μεσαίους χώρους, ετόλμησαν και να ομιλήσουν όπως ομίλησαν και να χειροκροτήσουν όπως χειροκρότησαν. Ο κάθε κατεργάρης στον πάγκο του, όπως λέει η παλιά λαϊκή σοφία. Και ο κάθε Κυριάκος στην εθνοκροσύνη του, όπως λέει η νεοδημοκρατική ευφυΐα.

Η πλέον εύσομος όμως ήταν η απάντηση του αρχηγού της ΟΝΝΕΔ στον Τζανακόπουλο, που χαρακτήρισε κατάπτυστη την ανακοίνωση της οργάνωσης: «Κύριε Τζανακόπουλε, κατάπτυστοι είναι όσοι ήρθαν στην εξουσία για να βγάλουν τα απωθημένα δεκαετιών».

Μπράβο, νέε μας. Και κατάπτυστοι είμαστε, και απωθημένα έχουμε. Γι' αυτό δεν πήγε ο Τσίπρας να δώσει το χέρι στον Σαμαρά αμέσως μετά τις πρώτες εκλογές. Γι' αυτό ο Κυριάκος ζητάει εκλογές αμέσως μετά τις δεύτερες. Γι' αυτό, τέλος, εσείς, ως Δεξιά χωρίς απωθημένα, καταγγέλλετε τον Τσίπρα όχι μόνο επειδή πήγε στην εκδήλωση για τον Μπελογιάννη, αλλά και επειδή πήγε στην κηδεία του Κάστρο!

Για να τελειώνουμε. Καλά, εμείς επιμένουμε στον Μπελογιάννη. Στα διδάγματα από τη ζωή και τον θάνατό του για την κοινωνική δικαιοσύνη, την ομαλότητα, τη Δημοκρατία. Αυτοί σε τι ακριβώς επιμένουν, όταν τον βρίζουν, 65 χρόνια μετά τη δολοφονία του; Όταν ζητούν τα ρέστα από τον νεκρό, αντί να ζητήσουν συγγνώμη, ως συνέχεια της παράταξης που τον δολοφόνησε, από τους ζωντανούς;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ορκισμένοι εχθροί με κοινό στόχο

Το τρομοκρατικό χτύπημα στο Λονδίνο ήρθε να επιβεβαιώσει ορισμένα πράγματα που είναι πια κοινός τόπος.

- Δεν υπάρχουν απόλυτα ασφαλείς περιοχές. Ένας φανατικός, αποφασισμένος να πεθάνει, μπορεί με πενιχρά μέσα, χωρίς σοβαρή προετοιμασία, χωρίς σχέδιο διαφυγής, να επιτεθεί σε ένα από τα καλύτερα φυλασσόμενα σημεία μιας μεγάλης πρωτεύουσας και να σπείρει τον πανικό. Η κυβέρνηση μιας χώρας που διαθέτει αξιόπιστες και υψηλού επιπέδου μυστικές υπηρεσίες, αποτελεσματικούς διωκτικούς μηχανισμούς και έχει παράδοση επιτυχούς αντιμετώπισης παρόμοιων φαινομένων, που ήταν προετοιμασμένη και περίμενε τέτοιο χτύπημα, βρέθηκε για μερικές ώρες σε κατάσταση συναγερμού, γιατί δεν γνώριζε αν επρόκειτο για «μοναχικό λύκο» ή για κάτι ευρύτερο και συντονισμένο.

- Ο δράστης δεν έπεσε από τον ουρανό ούτε ήταν φερτός από τα πεδία των μαχών της Συρίας ή του Ιράκ για να εκτελέσει μια δολοφονική αποστολή που κάποιοι άλλοι σχεδίασαν. Ήταν γνωστός στις Αρχές και τις είχε απασχολήσει στο παρελθόν. Παρ' όλα αυτά κινήθηκε ανενόχλητος και αυτό δεν πρέπει να προκαλεί απορίες. Δεν είναι δυνατόν να παρακολουθούνται σε 24ωρη βάση όλοι όσοι κρίνονται ικανοί να δράσουν κατ' αυτόν τον τρόπο. Καμία χώρα που σέβεται στοιχειωδώς τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των πολιτών δεν μπορεί να ελέγχει συνεχώς τους ύποπτους και να προστατεύει επαρκώς όλους τους υποψήφιους στόχους. Ο αντίπαλος έχει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού και δεν διστάζει να χτυπήσει στα τυφλά. Δεν τον ενδιαφέρει να κερδίσει τη συμπάθεια τμήματος της κοινής γνώμης. Γι' αυτόν εχθρός δεν είναι μόνο οι κυβερνήσεις, οι πλούσιοι, οι εκπρόσωποι του μεγάλου κεφαλαίου, οι στρατιωτικές βάσεις, τα δημόσια κτίρια, οι χώροι-σύμβολα, αλλά οι πάντες με βάση τη θεωρία της «συλλογικής ευθύνης».

- Ο δράστης ριζοσπαστικοποιήθηκε στη φυλακή, όπου βρέθηκε γιατί είχε διαπράξει αδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Αυτού του τύπου η τρομοκρατία στρατολογεί «μαχητές» από παντού. Ενσταλάζει το μίσος για τον αλλόθρησκο και τον διαφορετικό, οι οποίοι στο παραληρηματικό αφήγημα των καθοδηγητών περιγράφονται ως φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί για τα δεινά που έχουν υποστεί στο διάβα των αιώνων οι ομόδοξοι. Με την κατάλληλη χειραγώγηση (ιδεολογική και φαρμακευτική, όπως έχει αποδειχτεί) κατασκευάζονται καμικάζι. Το ερώτημα είναι γιατί οι κυβερνήσεις, αφού γνωρίζουν πια μία από τις συνήθεις διαδρομές (από τον υπόκοσμο στον θρησκευτικό εξτρεμισμό), δεν κάνουν ό,τι απαιτείται προκειμένου να κλείσουν τουλάχιστον αυτήν τη δίοδο. Το «κυβερνώ σημαίνει προβλέπω» του Κοντ στη συγκεκριμένη περίπτωση διατηρεί την αξία του.

- Υστερα από κάθε τρομοκρατικό χτύπημα ο ISIS αναλαμβάνει την ευθύνη (κι ας μη βρίσκεται πάντα από πίσω) και πανηγυρίζει, ενώ η Ακρά Δεξιά και κομμάτια της παραδοσιακής συντηρητικής παράταξης καλλιεργούν κλίμα ισλαμοφοβίας και οργανώνουν κινήματα μαγισσών. Η επιδίωξη και των δύο ρευμάτων είναι κοινή: η σύγκρουση των πολιτισμών, η απόρριψη της πολυπολιτισμικότητας, η δαιμονοποίηση της ειρηνικής συνύπαρξης.